

מסכת בכורות

פרק ז

א. מומין אלו, בין קבועין בין עוברין, פוסלין באדם. יותר עליהן באדם, הכילון, והלפתו, המקבן, ושראשו שקוע, ושקיפס. ובעלי החטוטר, רבי יהודה מכשיר, וחכמים פוסלין:

ב. הקרת, פסול. אינהו קרת, כל שאין לו שטה של שער מקפת מאזן לאזן. ואם יש לו, הרי זה פשר. אין לו גבינים, אין לו אלא גבין אחד, הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר, כל שגביניו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כל שיש לו שני גבים ושתי שדראות:

ג. הקרום, פסול. אינהו קרום, הכוחל שתי עיניו באחת. שתי עיניו למעלה, ושתי עיניו למטה, עינו אחת למעלה, ועינו אחת למטה, רואה את הקדר ואת העליה באחת, סכי שמש, זוגדוס, והצירן. ושנשרו ריסי עיניו, פסול, מפני מראית העין:

ד. עיניו גדולות כִּשְׁל עֵגֶל, או קטנות כִּשְׁל אֶזְז, גופו גדול מאבריו או קטן מאבריו, חטמו גדול מאבריו או קטן מאבריו, הצמם, והצמע. איזה הוא צמע, שאזניו קטנות. והצמם, שאזניו דומות לספוג:

ה. שפתו העליונה עודפת על התחתונה, והתחתונה עודפת על העליונה, הרי זה מום. וּשְׁנִטְלוּ שְׁנָיו, פסול, מפני מראית העין. וּדְדִּיו שׁוֹכְבִּים כִּשְׁל אִשָּׁה, כִּרְסוֹ צָבָה, טבורו יוצא, נכפה אֶפְלוֹ אַחַת לְיָמִים, ריח קצרית באה עליו, המאשפן, ובעל גבר. אין לו ביצים, או אין לו אֶלָּא בִּיצָה אַחַת, זהו מרוח אֶשְׁףִּי האמור בתורה. רבי ישמעאל אומר, כל שֶׁנִּמְרְחוּ אֲשָׁכָיו. רבי עקיבא אומר, כל שְׁרוּחַ בְּאֲשָׁכָיו. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כל שֶׁמֶרְאִיו חֲשׂוֹכִין:

ו. המקיש בקרסליו, ובארכויותיו, ובעל פיקה, והעקל. איזהו עקל, כל שֶׁמֶקִיף פְּרָסוֹתָיו וְאֵין אֲרָכוּבוֹתָיו נוֹשְׁקוֹת זֶז לָזוּ. פיקה יוצאה מגודלו, עקבו יוצא לאחוריו, פרסתו רחבה כִּשְׁל אֶזְז. אֲצַבְעוֹתָיו מִרְכָּבוֹת זֶז עַל זֶז, או קלוטות (למעלה) עד הפֶּרֶק, כִּשְׁר. לְמִטָּה מִן הַפֶּרֶק וְחֲתָכָה, כִּשְׁר. הִיתָה בּוֹ יִתְרֵת וְחֲתָכָה, אִם יֵשׁ בָּהּ עָצָם, פסול. ואם לאו, כִּשְׁר. יֵתֵר בִּיָּדָיו וּבִרְגְלָיו שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ עֶשְׂרִים וָאַרְבַּע, רבי יהודה מכשיר, וחכמים פוסלים. השולט בשתי יָדָיו, רבי פוסל, וחכמים מכשירים. הפוש, והגיחור, והלִבְקָן, והקפח, והנָנֶס, והחרש, והשוטה, והשכור, ובעלי נגעים טהורין, פסולין

בָּאָדָם, וּכְשֶׁרִין בְּבִהְמָה. רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שׁוֹטָה
בְּבִהְמָה אֵינָה מִן הַמִּבְחָר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם בַּעֲלֵי דִלְדוּלִין,
פְּסוּלִין בָּאָדָם, וּכְשֶׁרִין בְּבִהְמָה:

ז. אֵלּוּ כְּשֶׁרִין בָּאָדָם, וּפְסוּלִין בְּבִהְמָה, אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ, וּטְרָפָה,
וְיוֹצֵא דָפֹן, (וְשֹׁנְעֵבֶדָה בָּהֶן עֲבֵרָה, וְשֶׁהִמִּית אֶת הָאָדָם). הַנוֹשֵׂא
נָשִׁים בְּעֵבֶרָה, פָּסוּל, עַד שֶׁיִּדִּיר הִנָּיָה. הַמַּטִּמָּא לַמֵּתִים, פָּסוּל, עַד
שֶׁיִּקְבֹּל עָלָיו שְׂלֵא יִהְיֶה מַטִּמָּא לַמֵּתִים: